

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/68/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4119215817
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4119215817.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Olivera Kolenčíka a JUDr. Mareka Olekšáka, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. D. XXX, v zastúpení: Advokátska kancelária CIMRÁK s.r.o., so sídlom Štefánikova 7, Nitra, IČO: 36 868 876, proti žalovanému: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom E. F. D. XXX/X, G., v zastúpení: Mgr. Ľudmila Krajínčáková Blahová, advokátka so sídlom Jána Hollého 1468/9, Veľké Zálužie, o vypratanie nehnuteľnosti, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 24. júla 2023, č. k. 16C/119/2019-292, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a III. potvrdzuje.

Žalovanému voči žalobkyni nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (Okresný súd Nitra) rozsudkom zo dňa 24. júla 2023, č. k. 16C/119/2019-292 návrh žalovaného na prerušenie konania zo dňa 24. 07. 2023 zamietol (výrok I.). Výrokom II. uložil žalovanému povinnosť vypratať nehnuteľnosti evidované Okresným úradom Nitra, katastrálny odbor, na liste vlastníctva č. XXXX pre kat. úz. G., okres Nitra ako parcela reg. „C“ a to: č. 971/8, záhrada o výmere 203 m², č. 971/10, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 123 m², č. 972/1, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 959 m², č. 974/3, orná pôda o výmere 1798 m², č. 974/6, orná pôda o výmere 190 m², stavba - rodinný dom so súpisným číslom XXXX, postavený na parcele č. 972/1, a to do 30 dní odo dňa zabezpečenia náhradného bytu žalobkyňou. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni sa proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok III.).

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 164 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), § 123, § 126 ods. 1 2, § 711 ods. 1, § 712 ods. 1, 2, § 712a ods. 1, 2, § 712c ods. 1, § 853 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“).

3. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, tak prvoinštančný súd uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala uloženia povinnosti žalovanému vypratať nehnuteľnosti evidované Okresným úradom Nitra, katastrálny odbor, na liste vlastníctva č. XXXX pre kat. úz. G., okres Nitra ako parcela reg. „C“ a to: č. 971/8, záhrada o výmere 203 m², č. 971/10, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 123 m², č. 972/1, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 959 m², č. 974/3, orná pôda o výmere 1798 m², č. 974/6, orná pôda o výmere 190 m² a stavby - rodinného domu so súpisným číslom XXXX, postavený na parcele č.

972/1 a to do 3 dní od právoplatnosti. V žalobe poukázala na tú skutočnosť, že je výlučnou vlastníčkou uvedených nehnuteľností.

4. Následne súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil skutkový a právny stav, pričom konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že žalobkyňa je výlučným vlastníkom nehnuteľností vedených Okresným úradom Nitra, katastrálny odbor, na liste vlastníctva č. XXXX pre kat. úz. G., okres Nitra ako parcela reg. „C“ a to: č. 971/8, záhrada o výmere 203 m², č. 971/10, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 123 m², č. 972/1, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 959 m², č. 974/3, orná pôda o výmere 1798 m², č. 974/6, orná pôda o výmere 190 m², stavby – rodinného domu so súpisným číslom XXXX, postavaný na parcele č. 972/1. Rovnako nebolo sporné, že predmetné nehnuteľnosti dlhé roky užíva žalovaný, čo uviedla na pojednávaní aj jeho právna zástupkyňa.

5. Z výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalovaný užíva predmetné nehnuteľnosti – stavbu so súpisným číslom XXXX a k nemu prináležiace pozemky toho času bez právneho dôvodu, nesvedčí mu žiadny právny titul na to, aby ich užíval. V dôsledku tejto skutočnosti žalobkyňa vyzvala žalovaného na vypratanie predmetných nehnuteľností. Na takýto postup mala žalobkyňa ako vlastníka v súlade s ustanovením § 123 OZ plné právo. Keďže medzi stranami sporu nebola uzavretá žiadna zmluva oprávňujúca žalovaného na užívanie nehnuteľností (napr. nájomná zmluva), o čom žalovaný musel mať vedomosť, potom výzva na vypratanie nehnuteľnosti bola úplne legitímna. Na uvedenom nemení nič, že právny zástupca žalovaného na pojednávaní začal prednášať nové skutkové tvrdenia ohľadne akýchsi dohôd o užívaní nehnuteľnosti, a to aj napriek vedomosti, že neuplatnil žiadne prostriedky procesného útoku a procesnej obrany v lehote na to určenej súdom (viď výzva na č. I. 253). Ani dlhoročné nerušené užívanie nehnuteľností, neoprávňovalo žalovaného odmietnuť žalobkyni nehnuteľnosti na jej výzvu vypratať. V dôsledku toho, že nehnuteľnosti boli užívané bez právneho dôvodu, žalobkyni ako vlastníčkovi nehnuteľností vzniklo právo na vypratanie daných nehnuteľností. Pri užívaní nehnuteľností, ktoré vo vlastníctve žalovaný nemá a ktoré užíval bez právneho dôvodu, si musel byť vedomý toho, že bude musieť takýto predmet držby odovzdať (§ 126 ods. 1 OZ), ak sa vlastníka začne svojho vlastníctva domáhať v súlade so svojím právom upraveným v ustanovení § 123 OZ. V uvedenej súvislosti sú úplne bez právneho významu skutočnosti uvádzané v priebehu konania právnu zástupkyňou žalovaného, a síce, že strany mali záujem uzavrieť inú dohodu a tým aj prísť k iným záverom, aké sú uvedené v žalobe. Tieto argumenty sú pre toto konanie absolútne nepodstatné, pretože žalobkyňa vymedzila predmet sporu žalobou, a preto akékoľvek mimosúdne jednania týkajúce sa vyriešenia veci inou formou (navyše celkom zjavne neúspešné) sa netýkajú priamo predmetu tohto sporu. Ani argumentácia právneho zástupcu žalovaného ohľadne toho, že žalobkyňa nevykonala proti žalovanému viac ako 17 rokov žiadne úkony (nepodala žalobu) nemajú žiaden význam pre toto konanie.

6. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní žiadal, aby súd vykonal výsluch strán sporu k existencii dohody o užívaní nehnuteľnosti, napriek vedomosti o výzve na uplatnenie prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany zo strany súdu (sudcovská koncentrácia). Aj samotné skutkové tvrdenie ohľadne existencie zmlúv o užívaní bytu bolo prednášané až na pojednávaní (oneskorene), pričom doposiaľ počas celého konania takéto tvrdenie nebolo produkované. Preto súd prvej inštancie uplatnil sudcovskú koncentráciu k návrhu na vykonanie dokazovania výsluchom strán sporu, keďže zjavne smerovalo k objasneniu skutkového tvrdenia, ktoré právny zástupca mohol predniesť už skôr, poznajúc pritom výsledok konania vedeného na Okresnom súde Nitra, sp. zn. 7C/53/2020, avšak právny zástupca žalovaného nekonal starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Strany konania boli vyzvané na uplatnenie prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany pred pojednávaním dňa 15. 05. 2023 v lehote 10 dní s tým, že na neskôr uplatnené prostriedky procesného útoku a procesnej obrany súd nemusí prihliadnuť. V lehote určenej súdom právny zástupca žalovaného (výzva doručená dňa 31. 05. 2023) nezaslal súdu žiadne návrhy na vykonanie dokazovania, hoci bol poučený o následkoch sudcovskej koncentrácie. Návrhy na vykonanie dokazovania, ktoré prezentoval právny zástupca na pojednávaní dňa 24. 07. 2023 boli uplatnené po viac ako 6 týždňoch po výzve súdu na uplatnenie prostriedkov procesnej obrany a procesného útoku, teda zjavne oneskorene. V tejto súvislosti súd poukazuje na § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii, ktorý je normatívnym vyjadrením základného princípu zakotveného v čl. 5 CSP, podľa ktorého môže súd odmietnuť procesné úkony, ktoré vedú k nedôvodným prieťahom v konaní. Paragraf 153 ods. 1 veta druhá pritom definuje, kedy predloženie prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany nie je včasné a to vtedy, ak ho strana mohla vykonať skôr (objektívne hľadisko), ak by konala starostlivo (subjektívne hľadisko). Ak na to neexistujú osobitné dôvody v zásade platí, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazov až na pojednávaní nie je

včasné (uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 25Co/48/2019 zo dňa 24. 06. 2019). Uplatnenie sudcovskej koncentrácie konania súd odôvodňuje aj s poukazom na § 153 ods. 2 CSP, pričom výsluch strán sporu by si vyžadoval nariadenie ďalšieho pojednávania. Samotnú pasivitu žalovaného v konaní nemožno ospravedlniť a nemôže byť dôvodom na ďalšie predlžovanie sporu. Žalovaný mal dostatok času, aby sa plnohodnotne vyjadril k žalobe (čo však neurobil), uplatnil prostriedky procesného útoku a procesnej obrany včas (čo tiež neurobil). Okrem toho, v danej veci išlo o reštančnú vec, preto bolo aj v záujme strán postupovať tak, aby nezmarili nariadené pojednávania vo veci samej. Právnomu zástupcovi žalovaného nebránilo nič, aby zabezpečil osobnú účasť žalovaného na pojednávanie (súd ho vyzval aj v rámci kancelárskej úpravy na zabezpečenie prítomnosti). Nepriaznivý zdravotný stav žalovaného nebol nijakým spôsobom preukázaný, v dôsledku čoho takéto tvrdenie právneho zástupcu žalovaného možno označiť len za hypotetické.

7. Čo sa týka argumentácie ohľadne absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 15. 11. 2000 a s tým súvisiaca otázka vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti, súd prvej inštancie uviedol nasledovné skutočnosti. Takáto otázka, ktorá má charakter hmotnoprávny už bola vyriešená v inom právoplatne skončenom konaní pred Okresným súdom Nitra (7C/53/2020), preto je súd takýmto právnym posúdením viazaný, bez existencie možnosti úplne samostatne a opätovne posudzovať niečo, čo bolo už právoplatne judikované v inom súdnom konaní. V praktickej rovine je takáto prejudiciálna záväznosť práve odôvodnená princípom právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Pre úplnosť súd argumentačne poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 25Co/214/2015 zo dňa 28. 09. 2014. Pre posúdenie významu prejudiciálnej otázky vyriešenej v inom, svojím predmetom súvisiacom konaní medzi tými istými stranami, pre ktoré je výrok rozsudku záväzný platí, že ani súd nemôže vychádzať z iného záveru o (ne)existencii nároku, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté a túto otázku nemôže sám v inom konaní znovu posudzovať ani ako otázku predbežnú. Pre súdy je totiž výrok právoplatného rozsudku záväzný, ak posudzujú ako predbežnú otázku medzi stranami právne vzťahy, ktoré už boli právoplatne vyriešené súdnym rozhodnutím. S poukazom na znenie citovaných ustanovení je pritom zrejmé, že posúdenie predbežnej otázky iným súdom je pre súd záväzné vtedy, keď táto predbežná otázka bola riešená vo výroku rozhodnutia a vysporiadanie sa s touto otázkou iba v odôvodnení rozhodnutia pre súd v inom konaní záväzné nie je. Súd teda nemôže ako predbežnú otázku v konaní znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore strán. Pokiaľ už bola v občianskom právnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením. S tým súvisí aj otázka ústavného princípu právnej istoty. Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie. Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná. Ak všeobecný súd rozhodol v zásade v identických veciach na základe analogických skutkových zistení s diametrálne odlišným výsledkom a svoj názorový posun primeraným spôsobom neodôvodnil, je jeho rozhodnutie v rozpore s ústavou chráneným princípom právnej istoty a porušuje právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z uvedeného potom jednoznačne vyplýva, že v danom konaní súd ani nemohol skúmať otázku vlastníckeho práva, ktorá bola navyše hmotnoprávne vyriešená v inom konaní (7C/53/2020), mohol sa zaoberať jedine len tým, či má žalovaný relevantný právny titul na užívanie nehnuteľnosti, ktorá patrí do výlučného vlastníctva žalovanej. Z vyššie uvádzaných dôvodov však dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný užíva predmetné nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, z ktorého dôvodu súd aj podanej žalobe vyhovel.

8. Vzhľadom na špecifiká prejednávanej veci sa súd prvej inštancie ďalej zaoberal aj otázkou poskytnutia bytovej náhrady žalovanému. Keďže Občiansky zákonník explicitne neupravuje, že osoba užívajúca dom (byt) na základe odvodeného právneho dôvodu, teda napr. z dôvodu príbuzenského alebo rodinnoprávneho vzťahu k vlastníkovi budovy, v ktorej užívala byt (dom) s jeho súhlasom, má po odvolaní tohto súhlasu nárok na bytovú náhradu (§ 712 OZ), vznikajúci zásadne len za predpokladu zániku nájomného práva k bytu, bolo potrebné na uvedené právne vzťahy aplikovať ustanovenie § 853 ods. 1 OZ. Podľa názoru súdu, nemôže byť na ujmu strane konania, aby chýbajúca právna norma, t. j. medzera zákona spôsobila to, že strana konania bude v dôsledku takejto chýbajúcej právnej úpravy ukrátená o nárok, ktorý by jej inak v prípade podobnej (obdobnej) skutkovej situácie patril a prináležal.

Inak povedané, aj zákonodarca reflektoval takýto skutkový stav do hypotézy právnej normy ustanovenej v § 853 ods. 1 OZ, ktorá precizuje, že na právne vzťahy, ktoré nie sú upravené týmto zákonom, ani inou osobitou právnou úpravou je nevyhnutné použiť právnú úpravu upravujúcu vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie. V tomto kontexte prvoinštančný súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3MCdo/19/2019, alebo aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 13/00-85.

9. V danom prípade súd prvej inštancie aplikoval na daný prípad ustanovenie § 853 ods. 1 OZ s poukazom na ustanovenie § 711 ods. 1 písmeno a/ OZ, pričom písomnú výzvu na vypratanie nehnuteľnosti (na č. I. 8, 9) považoval za výpoveď z nájmu, ktorý nebol dojednaný na dobu určitú, pretože právo na bývanie (obdobne nájom) odvodzoval žalovaný od rodinnoprávneho vzťahu, ergo od spoločného bývania so žalobkyňou, pretože s ňou bol v manželskom zväzku, v dôsledku čoho bolo možné uvažovať, že analogicky išlo o nájom uzavretý na dobu neurčitú. Z vykonaného dokazovania takisto vyplynulo, že žalobkyňa ako vlastníčka nehnuteľnosti (ktorú žiada vypratať) potrebuje predmetnú nehnuteľnosť pre seba, respektíve pre svoju dcéru, pretože by bolo komfortnejšie bývať v tomto dome. Podľa názoru súdu bola analogicky naplnená hypotéza podľa § 711 ods. 1 písmeno a/ OZ, pričom súd aj vzhľadom na ustanovenie § 712a ods. 1 OZ rozhodol tak, že žalovaný má povinnosť vypratať nehnuteľnosť do 30 dní odo dňa zabezpečenia náhradného bytu žalobkyňou. Súd vzhľadom na osobité okolnosti prípadu, ako aj predmet konania, nevynímajúc dĺžku konania určil lehotu na plnenie (paričnú lehotu) 30 dní, keďže v zmysle § 232 ods. 3 CSP možno určiť dlhšiu lehotu na plnenie. Paričná lehotu 30 dní je podľa názoru súdu primeraná, reflektujúca na zistený skutkový stav, ako aj dĺžku konania.

10. Čo sa týka samotného charakteru bytovej náhrady, súd vzhľadom na aplikáciu § 711 ods. 1 písmeno a/ OZ dospel k názoru, že žalovaný má právo na náhradný byt, ktorý je veľkosťou obytnej plochy, vybavením, umiestnením a výškou nájomného primeraný bytu (domu), ktorý má vypratať, a to aj s prihliadnutím na jeho životné a pracovné potreby. Vzhľadom na to, že sa (analogicky) nájomný pomer skončil z dôvodu, že prenajímateľ potrebuje byt pre seba (respektíve pre svoju dcéru), čoho právnym následkom je určenie povinnosti poskytnúť bytovú náhradu takémuto nájomcovi v podobe náhradného bytu (§ 712 a ods. 1 OZ).

11. Súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a 396 ods. 3 CSP tak, že žalobkyňi, ktorá bola v konaní v plnom rozsahu úspešná, priznal proti žalovanému nárok náhradu trov celého konania (teda trov prvoinštančného a aj odvolacieho konania) v rozsahu 100 %. Hoci súd neprecizoval vo výroku o nároku na náhradu trov konania, či sa jedná o trovy pred súdom prvej inštancie alebo odvolacím súdom, túto povinnosť si splnil v odôvodnení samotného rozsudku. Súd nezhliadol dôvod, pre ktorý by musel rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania pomernou časťou, pretože porovnaním navrhovaného žalobného petitu a samotného výroku v rozhodnutí súdu možno zistiť, že žalobkyňa bola v plnom rozsahu úspešná, avšak súd zároveň rozhodol o jej povinnosti zabezpečiť náhradný byt, čo však rozhodne nemožno považovať za neúspech žalobkyne v konaní. Zároveň súd nezhliadol žiadne dôvody na aplikáciu § 257 CSP, tieto dôvody, ani okolnosti netvrdili strany sporu. O výške trov konania bude rozhodnuté uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

12. Proti tomuto rozhodnutiu v časti výroku II. ohľadne povinnosti zabezpečiť bytovú náhradu pre žalovaného podala včas odvolanie žalobkyňa, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že uloží žalovanému povinnosť vypratať nehnuteľnosti evidované Okresným úradom Nitra, katastrálny odbor, na liste vlastníctva č. XXXX pre kat. úz. G., okres Nitra ako parcela reg. „C“ a to: č. 971/8, záhrada o výmere 203 m², č. 971/10, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 123 m², č. 972/1, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 959 m², č. 974/3, orná pôda o výmere 1798 m², č. 974/6, orná pôda o výmere 190 m², stavba - rodinný dom so súpisným číslom XXXX, postavaný na parcele č. 972/1, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Žalobkyňa si zároveň uplatnila aj právo na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v celom rozsahu. V podanom odvolaní poukázala na existenciu odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym zisteniam, ktoré ho v konečnom dôsledku viedli k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci v otázke nutnosti bytovej náhrady pre žalovaného, ktorú je tomuto povinná zabezpečiť žalobkyňa.

13. V súdom uvádzanom prípade NS SR 3MCdo 19/2009 bol skutkový stav značne odlišný od skutkového stavu v žalobkyninej veci. Vo veci 3MCdo 19/2009 boli totiž na strane žalovaného bývalá manželka právneho predchodcu žalobkyne a syn právneho predchodcu žalobkyne, a žalobkyňa, ktorá bola sestrou pôvodného vlastníka, ktorý jej 5 rokov po rozvode manželstva previedol darovacou zmluvou vypratávanú nehnuteľnosť. Z kauzy daného prípadu je možné vyčítať, že po prevode nehnuteľnosti na žalobkyňu bola podaná žaloba o vypratanie, čo značí zjavnú účelovosť konania pôvodného vlastníka, ktorý by pre zrejmé riziko neúspechu vo veci, ak by žiadal o vypratanie sám, previedol nehnuteľnosť na svoju sestru. V aktuálnej veci však na strane žalovaného absentuje akýkoľvek ďalší subjekt, nie to ešte jeho potomok. Taktiež tu absentuje akákoľvek účelová vlastnícka manipulácia s dotknutou nehnuteľnosťou, čo v konečnom dôsledku potvrdil aj Krajský súd v Nitre v rozsudku č. k. 25Co/90/2022 – 265. Vzhľadom na ostatné špecifiká prípadu, akými je napr. užívanie predmetnej nehnuteľnosti žalovaným bez platenia nájmu po dobu vyše 14 rokov od rozvodu manželstva (rozsudok Okresného súdu Nitra 11Ps/1/2009 zo dňa 22. 06. 2009), účelové podanie žaloby o určenie vlastníckeho práva vedenej OS Nitra pod sp. zn. 7C/53/2020 (odvolacím súdom bola žaloba zamietnutá) žalovaným, aktívna snaha žalobkyne sa so žalovaným mimosúdne dohodnúť, značne dlhá doba, počas ktorej nemohla žalobkyňa svoju nehnuteľnosť užívať a stále užívať nemôže, či značne zhoršený zdravotný stav žalobkyne, je zrejmé, že skutkové základy oboch konaní sú diametrálne odlišné a nie je preto možné na aktuálnu vec spravodlivo aplikovať právne názory z rozhodnutia NS SR 3MCdo 19/2009. Rovnako tak aj Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I.ÚS 13/00 je založený na odlišnom skutkovom základe, a to najmä k povahe vypratávanej nehnuteľnosti, ktorou bol družstevný byt v majetku G. H.. Táto vec mala preto verejnoprávny rozmer. V žalobkyninej veci je rozmer striktno súkromnoprávny, bez ingerencie orgánu verejnej moci, preto závery z predmetného Nálezu nie je možné spravodlivo a bez riadneho odôvodnenia aplikovať na aktuálny prípad.

14. Žalobkyňa zároveň uviedla, že súd pri rozhodovaní ultra petitem o bytovej náhrade absolútne neskúmal jej možnosti zabezpečenia bytovej náhrady, ako aj jej vhodnosti s ohľadom na ustanovenie § 3 ods. 1 OZ. Z vlastnej činnosti prvostupňového súdu je zrejmé, že žalobkyne bola zverená do osobnej starostlivosti ťažko zdravotne postihnutá dcéra H. (rozsudok Okresného súdu Nitra so sp. zn. 11Ps/1/2009 zo dňa 22. 06. 2009), na ktorú žalovaný žiadnym spôsobom neprispieval, čo viedlo žalobkyňu k podaniu návrhu na určenie vyživovacej povinnosti (sp. zn. 19Pc/15/2021) a k uzavretiu zmluvy so žalovaným, ktorý jej až na základe súdneho rozhodnutia č. k. 19Pc/15/2021-80 zo dňa 13. 12. 2021 začal platiť výživné v sume 100 eur. Taktiež, ako už bolo vyššie uvedené, na tamojšom súde prebiehalo súdne konanie 7C/53/2020, v ktorom, okrem iného, bol vydokladovaný aj závažne zhoršený zdravotný stav žalobkyne (onkologické ochorenie v recidíve), ktorému neprospieva ďalšie zaťažovanie hľadanie vhodnej bytovej náhrady pre žalovaného. Taktiež súd prvej inštancie vôbec nebral na zreteľ fakt, že žalovaný si užíva v podstate bez platenia nájomného po dobu vyše 14 rokov predmetnú nehnuteľnosť a všetkými možnými (aj keď zjavne účelovými) prostriedkami (napr. výmenou zámkov na nehnuteľnosti) sa žalobkyne snažil zmať dosiahnuť vypratanie jej nehnuteľnosti. Ide pritom o zásadné okolnosti, ktoré mal súd prvej inštancie vzhliadnuť a tomu prispôsobiť aj svoje rozhodovanie o otázke prípadnej bytovej náhrady. Keby tak postupoval, dospel by k záveru, že s ohľadom na citované ustanovenie § 3 ods. 1 OZ by bolo podmienenie vypratania bytu (rodinného domu) zabezpečením bytovej náhrady žalobkyňou v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko žalovanému bola daná príležitosť a značne dlhá doba na to, aby dobrovoľne opustil nehnuteľnosť, ktorú neoprávnene užíva.

15. Žalobkyňa považovala za nutné upozorniť na fakt, že ak mal súd prvej inštancie s ohľadom na ustanovenie § 853 ods. 1 OZ za vhodné a potrebné postupovať v tejto veci analogicky podľa ustanovení § 711 a nasl. OZ, mal sa rovnako dôsledne vyporiadať aj s možnosťou, kedy bytová náhrada pri skončení domnelého nájmu nepatrí. V tomto smere poukázala na ustanovenie § 712a ods. 3 OZ. Ustanovenie § 711 ods.1 písm. d/ OZ uvádza: „Prenajímateľ môže vypovedať nájom bytu, ak nájomca hrubo porušuje svoje povinnosti vyplývajúce z nájmu bytu najmä tým, že nezaplatil nájomné alebo úhradu za plnenia poskytované s užívaním bytu za dlhší čas ako tri mesiace, alebo tým, že prenechal byt alebo jeho časť inému do podnájmu bez písomného súhlasu prenajímateľa.“. Ako už žalobkyňa uviedla, žalovaný užíval od rozvodu manželstva nehnuteľnosti po dobu vyše 14 rokov (a stále ich užíva!) bez platenia akéhokoľvek nájmu žalobkyne. Súd prvej inštancie v tomto smere ani nevykonal žiadne dokazovanie ani dopytom na účastníkov konania, či žalovaný platí nájom. Ak by tak učinil, pričom tomu bol daný priestor na pojednávaniach, zistil by, že žalovaný žiaden nájom neplatí, čím je daný dôvod na neposkytnutie bytovej náhrady. Súd preto postupoval značne jednostranne, keď v otázke bytovej náhrady v podstate len skúmal, či má žalovaný naň nárok, avšak na druhej strane neskúmal, či mu tento nárok nezanikol priamo

zo zákona napr. spomínaným neplatením nájmu. V tomto smere preto ide o značne nepreskúmateľné rozhodnutie.

16. Vyjadrenie žalovaného k žalobkyňou podanému odvolaniu nebolo v danej veci realizované.

17. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané žalobkyňou ako oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a že spĺňa náležitosti odvolania v zmysle § 363 CSP, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie žalobkyne na nariadenom odvolacom pojednávaní (§ 385 ods. 1 CSP), pretože považoval za potrebné zopakovať a aj doplniť dokazovanie (§ 384 ods. 1, 2 CSP), s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) dospejúc k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a III. podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil stotožňujúc sa pritom s obsahom odôvodnenia prvoinštančného súdu (§ 387 ods. 2 CSP), na ktoré v ďalšom poukazuje.

18. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 385 ods. 1 CSP, na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Podľa § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

19. Na pojednávaní pred odvolacím súdom dňa 18. 09. 2024 podľa § 384 ods. 1, 2 CSP bolo zopakované a doplnené dokazovanie oboznámením Pripisu na č. I. 116, vypracovaným JUDr. Kotruszom – Výzva na poskytnutie súčinnosti za účelom mimosúdneho vysporiadania nárokov vyplývajúcich z užívania nehnuteľnosti. Následne súd pristúpil k vylúčeniu strán sporu. Na otázku predsedu senátu právna zástupkyňa žalovaného uviedla, že po vypracovaní predmetnej výzvy mala stretnutie s vtedajším právnym zástupcom žalobkyne pánom I. a predmetom tohto rokovania malo byť vyriešenie vlastníckych vzťahov k danej nehnuteľnosti, ku ktorému vyriešeniu však bohužiaľ kvôli nedostatku finančných prostriedkov nedošlo. Po zmene právneho zástupcu na strane žalobkyne nasledovalo podanie žaloby v danej veci, čo bolo cca o tri roky neskôr. Pokiaľ ide o platenie nájomného, tak medzi stranami sporu bol taký úzus, že v predmetnej nehnuteľnosti zostal bývať žalovaný a žalobkyňa sa odsťahovala. Nebolo zo strany žalobkyne požadované nájomné vo finančných prostriedkoch, pretože žalovaný sa o domovú nehnuteľnosť staral. Žalobkyňa po poučení ako účastníčka konania uviedla, že predmetná domová nehnuteľnosť je v súčasnej dobe v dezolátnom stave, čo platí aj pre záhradu, ktorá je zarastená, neobhospodarovaná, do domu zateká, sú na ňom poškodené ríny, je rozobratý sprchovací kút. V tomto dome v súčasnej dobe býva žalovaný. Ona aj chcela, aby jej žalovaný platil nájomné, avšak dostala odpoveď v tom smere, že tento nemá finančné prostriedky. Ďalej uviedla, že momentálne žije u svojej dcéry vo C. D., pričom druhá dcéra spomínaná v tomto konaní je zdravotne ťažko postihnutá, je ležiaca a je umiestnená v domove sociálnych služieb s celodennou starostlivosťou. Žalobkyňa má tiež zdravotné problémy, pretože prekonala ťažkú operáciu hlavy. Je evidovaná ako onkologický pacient, s tým, že poberá invalidný dôchodok vo výške 450 eur mesačne.

20. Žalovaný po poučení ako účastník konania uviedol, že so žalobkyňou sa dohodli tak, že nebude platiť nájomné, pretože žalobkyňa sa odsťahovala a kúpila si dom vo C. D.. Nie je pravdou, že dom je zanedbaný, pretože on v ňom býva, stará sa o záhradu, aj keď nepopiera, že do domu zateká, pretože strechu má pokrytú šindľom. Pokiaľ ide o ich dcéru H., ktorá je zdravotne postihnutá, tak v domove s celodennou starostlivosťou je umiestnená cca 4 roky dozadu, pričom dovtedy sa o túto dcéru starali tak, že u matky, t. j. žalobkyne bola od pondelka do štvrtka a u žalovaného od piatku do nedele. Ďalej uviedol, že má vydanú živnosť na realizáciu stavebných prác a je vlastníkom jednej osminy rodičovského domu v G.. V dome žije jeho matka. Charakter jeho živnosti je taký, že v podstate cez zimu nepracuje a počas ostatných mesiacov sa pohybuje s príjmom cca 700 eur mesačne v čistom.

21. Žalovaný ďalej uviedol, že otázkou svojho bývania po tom, ako bolo právoplatne rozhodnuté, sa zatiaľ nezaoberal, a v súčasnosti mu to neumožňuje ani jeho finančná situácia, že by si mohol zabezpečiť nejaký náhradný byt. Ani po právoplatnosti rozsudku, ktorým bola zamietnutá jeho žaloba ohľadne určenia vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti, neplatí na nájomnom ani korunu, resp. za užívanie tohto domu, pretože je toho názoru, že uvedenú povinnosť vyvažuje svojou starostlivosťou o túto nehnuteľnosť. Všetky poplatky spojené s domom ako plyn, elektrina, voda a domová daň, platí on. Právna zástupkyňa žalovaného na otázku predsedu senátu uviedla, že pokiaľ ide o podané dovolanie proti zmeňujúcemu rozsudku Krajského súdu v Nitre vyneseného odvolacím senátom 25Co, tak doposiaľ nemajú výstup z dovolacieho súdu o výsledku podaného dovolania z ich strany. Právna zástupkyňa žalovaného ešte uviedla, že napriek tomu, že mala byť dohoda medzi stranami sporu v tom smere, že by podielové spoluvlastníctvo malo vychádzať tak, že každému patrí jedna polovica, žalovaný nemal platiť nájom za to, že užíval aj spoluvlastnícky podiel žalobkyne. Aj pri jej jednaniach s predchádzajúcim právnym zástupcom advokátom Kotruszom vôbec nepadla žiadna zmienka o povinnosti platiť nejaké nájomné.

22. Žalobkyňa v rámci svojej výpovede pred odvolacím súdom ďalej uviedla, že žiadna konkrétna dohoda, resp. jej požiadavka ohľadne platenia výšky nájomného za užívanie danej domovej nehnuteľnosti žalovaným z jej strany predostretá nebola, dohodli sa iba v tom smere, a to ešte v čase, keď ju zastupoval pán advokát Kotrusz, že by sa nehnuteľnosť predala cca za 120 tis. eur, s tým, že by sa potom rozdelili napoly. Na otázku člena senátu právny zástupca žalobkyne uviedol, že on s touto neriešil otázku požadovanej výšky nájomného a ani, uvažujúc v hmotnoprávnej rovine, nemá žiadnu vedomosť o nejakom návrhu protistrany, resp. stanovisku platenia tohto nájomného. Žalovaný v reakcii na položenú otázku členom senátu uviedol, že si nevie predstaviť situáciu za stavu, že by žalobkyňa vo svojom odvolaní bola úspešná, t. j. že by bol povinný nehnuteľnosť vypratať bez bytovej náhrady, pretože nevie kam by išiel bývať. Pokiaľ ide o bývanie u jeho matky v jej rodičovskom dome, jeho súrodenci by s tým nesúhlasili. Právny zástupca žalobkyne uviedol, že už v priebehu konania o určenie vlastníckeho práva, ktorého iniciátorom bol žalovaný, prebehli viaceré snahy, či už o predaj nehnuteľnosti, resp. jej prevod na ich dcéru, ktoré však boli zmarené postojom zo strany žalovaného. Právna zástupkyňa žalovaného uviedla, že nepopiera, že určité rokovania medzi nimi prebehli, avšak tieto stroskotali predovšetkým na tom, že stavba rodinného domu nebola riadne legalizovaná, čo sa odstránilo až v roku 2023 konaním žalobkyne, ktorá je výlučná vlastníčka daných nehnuteľností. Boli aj ochotní uzatvorenia nejakej nájomnej zmluvy, resp. vecného bremena, ktoré inštitúty by garantovali jej klientovi dlhodobý užívateľský stav v tejto nehnuteľnosti.

23. Právny zástupca žalobkyne vo svojej záverečnej reči uviedol, že žiada, aby odvolací súd podanému odvolaniu v celom rozsahu vyhovel vrátane priznanej náhrady trov odvolacieho konania. Dodáva, že tento spor sa ťahne viac ako 9 rokov, pričom iniciátorom aktivít, ktoré majú viesť k zmierlivému vyriešeniu celej tejto záležitosti bola žalobkyňa, avšak táto iniciatíva bola zmarená, resp. oddiaľovaná v konaní zo strany žalovaného. Aj za toho stavu, že by žalobkyňa mala zabezpečiť náhradný byt pre žalovaného, uvedené neznamena, že by mu ho mala kúpiť, stačí, ak mu takýto náhradný byt nájde, pričom nájomné si bude musieť platiť sám žalovaný.

24. Právna zástupkyňa žalovaného vo svojej záverečnej reči uviedla, že navrhuje odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať jej trovy konania. Jediné riešenie vidí v tom, že sa zriadi za náhradu vecné bremeno ohľadom užívania a platenia nájomného, pretože jej klient sa naďalej cíti byť vlastníkom nehnuteľnosti. Ak by sa dom v súčasnosti predal, čo sa môže, a žalobkyňa by rešpektovala dohodu o rozdelení kúpnej ceny, žalovaný by vedel sebe zabezpečiť náhradný byt. Žalobkyňa nemusela

odísť z domu, a keď odišla, tak z dôvodu vlastných zdravotných problémov. Žalovaný tento dom postavil a vždy mal záujem starať sa oň.

25. Súd prvej inštancie prvýkrát rozhodol rozsudkom pre zmeškanie zo dňa 3. júna 2020, č. k. 16C/119/2019-106 tak, že zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania zo dňa 02. 06. 2020 (výrok I.), zároveň uložil žalovanému povinnosť vypratať nehnuteľnosti evidované Okresným úradom Nitra, katastrálny odbor, na liste vlastníctva č. XXXX pre kat. úz. G., okres Nitra ako parcela reg. „C“: č. 971/8, záhrada o výmere 203 m², č. 971/10, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 123 m², č. 972/1, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 959 m², č. 974/3, orná pôda o výmere 1798 m², č. 974/6, orná pôda o výmere 190 m², stavba - rodinný dom so súpisným číslom XXXX, postavaný na parcele č. 972/1, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.). Žalobkyni voči žalovanému súd priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.). V dôsledku podaného odvolania zo strany žalovaného bolo toto rozhodnutie súdu prvej inštancie uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 30. septembra 2020, č. k. 5Co/101/2020-151 podľa § 389 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 391 ods. 1 CSP zrušené a vec mu vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 28. decembra 2020, č. k. 16C/119/2019-180 prerušil konanie do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 7C/53/2020. Toto rozhodnutie potvrdil Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 29. apríla 2021, č. k. 5Co/33/2021-201. Uznesením zo dňa 15. mája 2023, č. k. 16C/119/2019-249 súd prvej inštancie rozhodol o pokračovaní v konaní vedenom pod sp. zn. 16C/119/2019. Následne súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom, ktorý je predmetom tohto odvolacieho prieskumu.

26. Odvolací súd s poukazom na doplnené dokazovanie z jeho strany zrealizované účastníckym výsluchom strán tohto sporu (žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie ako účastník vypočutý nebol) konštatuje, že získal komplexný skutkový obraz o užívaní predmetnej domovej nehnuteľnosti stranami tohto sporu po rozvoze ich manželstva, čo je potrebné vnímať ako jeden zo základných a taktiež aj najdôležitejších faktorov, pre objektívne a najmä spravodlivé rozhodnutie vo veci priznania, resp. nepriznania bytovej náhrady pre žalovaného. Analyzujúc obsah obidvoch výpovedí strán tohto sporu pred odvolacím súdom, je možné prijať ten záver, že predmetnú domovú nehnuteľnosť svojpomocne postavili žalovaný spolu so žalobkyňou, pričom v nej spoločne žili aj po určitú dobu po rozvoze ich manželstva spolu s ich ťažko zdravotne postihnutou dcérou. Súčasný stav užívania tejto nehnuteľnosti je taký, že ju užíva výlučne iba žalovaný, ktorý platí za vodu, spotrebovanú elektrickú energiu a plyn a takisto sa stará aj o záhradu a údržbu nehnuteľnosti. Žalobkyňa kvôli svojim závažným zdravotným problémom v danej domovej nehnuteľnosti nežije, pretože v súčasnosti žije u svojej druhej dcéry vo C. D.. Zdravotne ťažko postihnutá dcéra strán sporu H. cca 4 roky žije v ústave sociálnych služieb s celodennou starostlivosťou. V čase keď dcéra H. ešte nebola umiestnená v ústave s celodennou starostlivosťou, výchovu vo vzťahu k nej realizovali obidvaja rodičia, pričom žalobkyňa sa o túto starala od pondelka do štvrtka a žalovaný od piatka do nedele. Žalobkyňa poberá invalidný dôchodok 450 eur mesačne, žalovaný má vydanú živnosť k realizácii stavebných prác, pričom mesačne dosahuje príjem 700 eur.

27. Zo zopakovaného dokazovania oboznámením prípisu vypracovaného JUDr. Kotruszom, ako predchádzajúcim právnym zástupcom žalobkyne, nachádzajúceho sa na č. I. 116 v nadväznosti na obsah výpovede právnej zástupkyne žalovaného Mgr. Ľudmily Krajínčakovej na odvolacom pojednávaní dňa 18. 09. 2024 možno ustáliť, že medzi stranami sporu, resp. ich právnymi zástupcami prebiehali určité rokovania o úprave užívacích vzťahov k predmetnej domovej nehnuteľnosti, avšak neboli dotiahnuté do úspešného konca, kvôli tomu, že stavba rodinného domu nebola riadne legalizovaná. Právna zástupkyňa žalovaného v súvislosti s dvojstrannými rokovaniami v naznačenom smere s advokátom JUDr. Kotruszom uviedla, že sa nebavili o nájomnom. Žalobkyňa takisto na predmetnom odvolacom pojednávaní potvrdila to, že žiadnu konkrétnu dohodu so žalovaným ohľadom jeho povinnosti platiť nájomné za užívanie danej domovej nehnuteľnosti uzatvorenú nemala. Žalovaný na pojednávaní pred odvolacím súdom uviedol, že je 1/8-ovým podielovým spoluvlastníkom rodičovského domu v G., v ktorom býva jeho matka.

28. Vo vzájomnom kontexte takto prezentovaných dôvodov pred odvolacím súdom jednak vyplývajúcich z ním doplneného dokazovania, ako aj dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie je potrebné sa stotožniť s právnym záverom súdu prvej inštancie ohľadom priznania bytovej náhrady žalovanému vo forme primeraného náhradného bytu. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o priznaní bytovej náhrady dôvodne aplikoval ust. § 853 ods. 1 v nadväznosti na obsah ust. § 711 ods. 1 písm. a/, § 712 ods. 1, 2 a § 712a ods. 1 OZ, čo ho následne primälo k zaujatiu správneho stanoviska v súvislosti s priznaním

adekvátnej bytovej náhrady pre žalovaného, t. j. primeraného náhradného bytu, ktorou povinnosťou bola zaviazaná žalobkyňa. Takémuto rozhodnutiu v časti priznanej bytovej náhrady pre žalovaného korešponujú aj špecifiká tejto prejednávanej veci odvíjajúce sa od tej skutočnosti, že strany tohto sporu sú bývalí manželia, pričom užívací stav domovej nehnuteľnosti žalovaným vyplýva zo vzájomného rodinnoprávneho zväzku medzi žalobkyňou a žalovaným, ako bývalých manželov. Napriek tomu, že žalovaný predmetnú domovú nehnuteľnosť užíval dlhšiu dobu bez platenia nájomného (cca 14 rokov), bol to práve on, ktorý ju udržoval, staral sa o ňu a vynakladal finančné prostriedky za spotrebu plynu, elektrickej energie a vody. Na druhej strane nie je možné hovoriť o existencii žiadneho právneho úkonu uzavretého medzi stranami tohto sporu v tom smere, že by mal oprávňovať žalobkyňu požadovať od žalovaného konkrétnu výšku nájomného za užívanie tých nehnuteľností, ktorých je táto výlučnou vlastníčkou a tým aj v konečnom dôsledku vyčísliť výšku bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť na strane žalovaného.

29. Na margo žalobkyňou, či už v konaní pred súdom prvej inštancie, resp. v ňou podanom odvolaní tvrdeného porušenia dobrých mravov žalovaným v tom smere, že ako otec neprispieval na výživu svojej ťažko zdravotne postihnutej dcéry H. žiadnym spôsobom, odvolací súd poznamenáva, že ohľadom platenia výživné ho na túto dcéru došlo k uzavretiu súdneho zmiernu, na základe ktorého sa otec zaviazal prispievať na výživu tohto dieťaťa matke (žalobkyňi) sumou 100 eur mesačne. Čo sa týka dcéry strán tohto sporu, t. j. ťažko zdravotne postihnutej H., tak o túto sa až do umiestnenia do sociálneho ústavu s celodennou starostlivosťou (cca pred viac ako 4 rokmi) starali obidvaja jej rodičia striedavo, t. j. žalobkyňa vo C. D. od pondelka do štvrtka v kalendárnom týždni a žalovaný v G. od piatka do nedele v kalendárnom týždni. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd na rozdiel od žalobkyne v konaní žalovaného nevzhladol žiadne dôvody, ktoré by ho primáli konštatovať avizované porušenie dobrých mravov v zmysle § 3 ods. 1 OZ, a tým mu nepriznať žiadnu bytovú náhradu s poukazom na ust. § 711 ods. 1 písm. d/ OZ.

30. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, odvolací súd podané odvolanie žalobkyne v danom prípade smerujúce voči výrokom II. (v časti poskytnutej bytovej náhrady pre žalovaného) a III. (súvisiaci výrok o náhrade trov konania) vyhodnotil za nedôvodné a rozhodol o ňom tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

31. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 257 CSP tak, že s prihliadnutím na dôvody hodné osobitného zreteľa vzhladnuté na strane žalobkyne a spočívajúce v jej onkologickom ochorení, inak úspešnému žalovanému v tomto konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

32. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený

osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).